

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 7008201622
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7008201622.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUD. Kataríny Pramukovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: Ing. Ladislav Militký, miesto podnikania Nejedlého 383/11, Brno - Lesná, Česká republika, adresa pre doručovanie P. O. BOX 11, Ostrava - Poruba, Česká republika, IČO: 11 198 176, proti žalovanému: Obec Holčikovce, so sídlom 094 05 Holčikovce 40, IČO: 00 332 429, zastúpenému advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, Nám. Sv. Martina 39, Lipany, o zaplatenie 6.190,99 Eur (186.510,00 Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1219 zo dňa 15. augusta 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1219 zo dňa 15. augusta 2018 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na vstup spoločnosti CF F.L.O.P. s. r. o., Nejedlého 383/11, Brno-Lesná, Česká republika, IČO: 64 608 565; X.. C. K., nar. XX.XX.XXXX, K. strana 1, C., F. republika; O. K., nar. XX.XX.XXXX, R. XX, D., F. republika; Bc. U. K., nar. XX.XX.XXXX, N. 8, V., F. republika; K. K. U., nar. XX.XX.XXXX, B. 2, V., F. republika a S. K., nar. XX.XX.XXXX, K. I. 1, C., F. republika do konania na stranu žalobcu ako ďalších žalobcov. Druhým výrokom súd zastavil konanie o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 6.190,99 Eur (186 510,- Sk - 86.513,- Sk + 99.997,- Sk - pozn. odvolacieho súdu) a konanie o zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania z čiastky 140,27 Eur (4.226,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 37,07 Eur (1.117,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 4.921,03 Eur (148.251,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 31,23 Eur (941,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 44,01 Eur (1.326,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 180,60 Eur (5.441,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 16,92 Eur (510,- Sk) od 01.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 21.535,91 Eur (648.791,- Sk) od 10.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 110,07 Eur (3.316,- Sk) od 14.12.1992 do zaplatenia, z čiastky 27,08 Eur (816,- Sk) od 21.12.1992 do zaplatenia a z čiastky 1.672,97 Eur (50.400,- Sk) od 14.05.1993 do zaplatenia.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania sú dva peňažné nároky uplatnené žalobcom dvoma žalobami, pôvodne vedenými v konaní pod sp. zn. 18Rob/1357/96 (po preradení do registra Cb vedené pod sp. zn. 4Cb/1/2008) a pod sp. zn. 17Rob/1361/96 (po preradení do registra Cb vedené pod sp. zn. 3Cb/4/2008). Vzhľadom na totožnosť strán sporu ako aj predmetu konania súd uznesením zo dňa 12.11.2014 spojil uvedené veci na spoločné konanie, ktoré sa v súčasnosti vedie na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008.

3. Návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným súdu 25.11.1996 vedeným pod sp. zn. 18Rob/1357/96 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 86.513,- Sk so zmluvným úrokom z omeškania 0,5 % za každý deň omeškania z čiastky 4.226,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 1.117,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 148.251,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 941,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 1.326,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 5.441,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 510,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 648.791,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 3.316,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 816,- Sk od 08.12.1992 do zaplata, z čiastky 50.400,- Sk od 30.04.1993 do zaplata, z čiastky 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplata a z čiastky 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplata. Platobným rozkazom č. k. 18Rob/1357/96-22 zo dňa 01.07.1997 súd vyhovel návrhu žalobcu v celom rozsahu.

4. Návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeného súdu 27.11.1996 vedeným pod sp. zn. 17Rob/1361/96 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata sumy 99.997,- Sk so zmluvnou pokutou 1 % za každý deň omeškania z čiastky 4.226,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 1.117,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 148.251,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 941,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 1.326,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 5.441,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 510,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 648.791,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 3.316,- Sk od 01.12.1992 do zaplata, z čiastky 816,- Sk od 08.12.1992 do zaplata, z čiastky 50.400,- Sk od 30.04.1993 do zaplata, z čiastky 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplata, z čiastky 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplata a z čiastky 99.997,- Sk od 31.10.1996 do zaplata. Platobným rozkazom č. k. 17Rob/1361/96-24 zo dňa 27.06.1997 súd návrhu žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

5. Obom vyššie uvedeným konaniam predchádzal návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu doručený súdu dňa 11.09.1996, ktorým sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplata sumy 1.309.905,- Sk s príslušenstvom. Po čiastočnom späťvzati žaloby v sume 444.770,- Sk (144.770,- Sk + 300.000,- Sk) s príslušenstvom súd platobným rozkazom č. k. 9Cb/1832/96-34 zo dňa 21.10.1997 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.226,- Sk s 0,5 % úrokmi od 26.08.1992 do zaplata, sumu 1.117,- Sk s 0,5 % úrokmi od 31.08.1992 do zaplata, sumu 148.251,- Sk s 0,5 % úrokmi od 29.09.1992 do zaplata, sumu 941,- Sk s 0,5 % úrokmi od 26.10.1992 do zaplata, sumu 1.326,- Sk s 0,5 % úrokmi od 03.11.1992 do zaplata, sumu 5.441,- Sk s 0,5 % úrokmi od 17.11.1992 do zaplata, sumu 510,- Sk s 0,5 % úrokmi od 27.11.1992 do zaplata, sumu 648.791,- Sk s 0,5 % úrokmi od 10.12.1992 do zaplata, sumu 3.316,- Sk s 0,5 % úrokmi od 14.12.1992 do zaplata, sumu 816,- Sk s 0,5 % úrokmi od 21.12.1992 do zaplata, sumu 50.400,- Sk s 0,5 % úrokmi od 14.05.1993 do zaplata a trovy konania. Predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.1997.

6. Súd prvej inštancie vzhľadom na námietky žalobcu vznesené v konaní posudzoval predovšetkým účinnosť pôvodného doručenia predmetných platobných rozkazov sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 18Rob/1357/96. S poukazom na § 470 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) postupoval v tejto súvislosti podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase ich vydania (§ 173 ods. 1, § 47 ods. 1, § 48 ods. 1 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok /ďalej aj „O. s. p.“/ platný a účinný do 30. júna 2016), nakoľko platobné rozkazy boli doručované ešte pred 01. júlom 2016. Na základe uvedených ustanovení súd dospel k záveru, že v konaní nebolo sporné, že oba platobné rozkazy (č. k. 18Rob/1357/96-22 zo dňa 01.07.1997 a č. k. 17Rob/1361/96-24 zo dňa 27.06.1997) neprevzal

starosta obce, v tom čase S. V., ale zamestnankyňa obce (podľa pracovnej zmluvy upratovačka - p. K. I.), čo ani žalobca nepopieral, avšak tvrdil, že takýto konkludentný spôsob preberania zásielok zamestnancami obecného úradu Holčikovce, vrátane zásielok určených do vlastných rúk, bol v rokoch 1991 až 2004 bežný, a preto zastával názor, že platobné rozkazy boli prevzaté oprávnenou osobou, a teda účinne doručené. V súvislosti s uvedeným žalobca odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 6Cdo/196/2012 zo dňa 07.08.2012, ktorého závery si však podľa súdu prvej inštancie nesprávne vyložil. Ust. § 48 ods. 1 O. s. p. predpokladá, že adresát zásielky určí pracovníkov oprávnených za neho prijímať písomnosti, čo sa navonok prejaví napríklad vystavením osobitného poverenia alebo zriadením podateľne adresáta a zaradením pracovníkov do nej, kedy prevzatím písomnosti takto určenými pracovníkmi dôjde k účinnému doručeniu písomnosti. V opačnom prípade nejde o doručenie vyvolávajúce účinky riadneho doručenia. Z uvedeného podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetné platobné rozkazy vyžadujúce doručenie do vlastných rúk mohol prevziať len starosta obce ako štatutárny orgán obce, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žiadna z pracovníčok obce nebola písomne splnomocnená starostom obce na preberanie zásielok adresovaných obci a určených do vlastných rúk. V žiadnom prípade nemožno hovoriť o konkludentnom poverení, ako tvrdil žalobca, pretože štatút žalovaného preberanie zásielok neupravoval a obec nemala zriadené žiadne oddelenie (podateľňu) určené na preberanie zásielok a žiaden zamestnanec obce na to nebol ani oprávnený. Na základe uvedeného preto podľa súdu prvej inštancie nebolo v konaní sporné, že vyššie uvedené platobné rozkazy neprevzala oprávnená osoba a keďže neboli riadne doručené súd ich na návrh žalobcu žalovanému opätovne doručil. Žalovaný však v zákonnej lehote podal proti obom platobným rozkazom odpor s vecným odôvodnením, čím v zmysle § 174 ods. 2 O. s. p. došlo k ich zrušeniu (nakoľko právna úprava platná v rozhodnom čase nevyžadovala vydať rozhodnutie o zrušení platobných rozkazov a k ich zrušeniu došlo priamo zo zákona - v tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Obo/40/2009 zo dňa 27.05.2009 a sp. zn. 1Obdo V/36/2009 zo dňa 17.12.2009 vydané v tomto konaní) a súd bol povinný vo veci nariadiť pojednávanie.

7. Súd prvej inštancie následne ako nedôvodné vyhodnotil taktiež tvrdenie žalobcu, že v rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/04 zo dňa 24.08.2005 bola riešená prejudiciálna otázka týkajúca sa doručovania predmetných platobných rozkazov do vlastných rúk starostu obce Holčikovce, p. S. V., ktorého výrokom je súd v prejednávanej veci viazaný. Súd s poukazom na výrok uvedeného rozsudku uviedol, že nespochybňuje význam a zmysel § 135 ods. 1 O. s. p. (teraz § 193 C. s. p.), avšak nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že v uvedenom konaní sa riešila prejudiciálna otázka týkajúca sa doručovania predmetných platobných rozkazov do vlastných rúk starostovi obce Holčikovce. Súd na objasnenie uviedol, že prejudiciálna otázka je otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci, jej vyriešenie je nevyhnutné pre rozhodnutie o vine, rozhodnutie o predbežnej otázke sa nestáva súčasťou výroku, pričom môže ísť len o otázku právnu a nie skutkovú alebo vecnú. V označenom trestnom konaní sa však neriešila prejudiciálna otázka doručovania platobných rozkazov do vlastných rúk oprávnenej osobe podľa ustanovení O. s. p. a z trestného spisu ani nevyplýva, že by orgány činné v trestnom konaní a trestný súd vôbec posudzovali túto otázku v zmysle O. s. p. Pre trestnoprávnu zodpovednosť starostu obce bolo podstatné, že uznal dlh a úroky z omeškania proti žalobcovi, čím prekročil oprávnenie vyplývajúce mu zo štatútu obce a porušil povinnosť zo štatútu mu vyplývajúcu tým, že neinformoval obecné zastupiteľstvo o doručených platobných rozkazoch. Pre úplnosť súd uviedol, že len skutočnosť, že sa platobné rozkazy dostali do dispozície starostu obce neznamena, že ich doručenie bolo riadne a účinné, nakoľko spôsob doručovania platobných rozkazov vyplýva len z ustanovení O. s. p. a len v ich zmysle možno posúdiť, či boli účinne doručené v súlade s v tom čase platnou a účinnou právnou úpravou. V súlade s odôvodnením uvedeným vyššie súd prvej inštancie dospel k záveru, že platobné rozkazy boli doručené (účinne a riadne) žalovanému až 20.10.2008.

8. V súvislosti s návrhom žalobcu doručeným súdu dňa 20.11.2015 a opätovne dňa 25.07.2016 na pristúpenie ďalších subjektov na stranu žalobcu, z dôvodu postúpenia časti pohľadávky v sume 12.220.050,00 Sk (405.631,34 Eur) z právoplatného platobného rozkazu sp. zn. 18Rob/1357/96 zo dňa 01.07.1997 súd uviedol, že predmetom postúpenia mali byť kapitalizované úroky z omeškania priznané týmto platobným rozkazom postupníkom X., C. K., O. K., K. K. U., Bc. U. K. a S. K., každému po

2.444.010,- Sk (81.126,26 Eur). Žalobca oznámil súdu postúpenie pohľadávky návrhom doručeným súdu dňa 21.09.2016. Z uvedených podaní však nevyplýva, v akom rozsahu postúpil žalobca svoju pohľadávku na spoločnosť CF-F.L.O.P., s.r.o. Doručenie návrhu žalobcu na pristúpenie do konania jednotlivým postupníkom bolo neúspešné a zásielky sa súdu vrátili ako nedoručené (nevyžiadané). Súd uviedol, že žalobca ani po opakovanej výzve nepredložil súdu zmluvy o postúpení pohľadávok, neurobil tak ani na vytýčenom pojednávaní dňa 15.08.2018 a v spise sa nenachádza žiadne podanie žalobcu, ku ktorému by boli predmetné zmluvy pripojené a žalobca v konaní nepredložil ani žiadny dôkaz o tom, že by takéto podanie súdu niekedy zaslal. V rámci rozhodovania o predmetnom návrhu žalobcu súd v súlade s § 470 ods. 1 C. s. p. poukázal na § 80 ods. 1 a 2 O. s. p., pričom z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie základnej podmienky pre pripustenie vstupu ďalších účastníkov na stranu žalobcu, jeho návrh zamietol.

9. Vo vzťahu k samotnému predmetu konania súd s odkazom na § 161 ods. 1 a 2 C. s. p. a § 230 C. s. p. poukázal na to, že ak sa začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo a ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, zakladá to prekážku *res iudicata*, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, dôsledkom čoho je zastavenie konania. Za tú istú vec v novom konaní pritom treba považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod vyplývajúci z totožného skutkového stavu.

10. Za prekážku *res iudicata* súd prvej inštancie označil právoplatný platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 zo dňa 21.10.1997, ktorým bola žalobcovi priznaná istina 865.135,- Sk pozostávajúca z neuhradených faktúr právneho predchodcu žalobcu (spoločnosti Imova š. p. Sabinov), a to faktúry č. 97220 na sumu 4.226,- Sk, č. 100220 na sumu 1.117,- Sk, č. 113220 v pôvodnej výške na sumu 184.157,- Sk po čiastočnom dobropisovaní (v sume 35.906,- Sk) na sumu 148.251,- Sk, č. 122220 na sumu 941,- Sk, č. 129220 na sumu 1.326,- Sk, č. 135220 na sumu 5.441,- Sk, č. 139220 na sumu 510,- Sk, č. 144220 na sumu 648.791,- Sk, č. 149220 na sumu 3.316,- Sk, č. 150220 na sumu 816,- Sk a č. 6/93 na sumu 50.400,- Sk. Súčasne súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 0,5% z jednotlivých uplatnených súm.

11. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ si žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodne 18Rob/1357/96) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 86.513,00 Sk podľa faktúry č. 96599 zo dňa 20.03.1996, z ktorej nepochybne vyplýva, že predstavuje kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 01.10.1995 do 31.03.1996 vo výške 0,05 % za rovnaké faktúry ako v predchádzajúcom odseku, za ktoré mu už bol právoplatným platobným rozkazom (9Cb/1832/96) priznaný úrok z omeškania od roku 1992, resp. 1993 až do zaplatenia, teda aj za obdobie od 01.10.1995 do 31.03.1996, možno potom dospieť k záveru, že ide o *res iudicata*, pretože žalobcom uplatnený úrok z omeškania (suma 86.513,- Sk) vo veci 4Cb/1/2008 (18Rob/1357/96) z označených faktúr je subsumovaný už pod úrok z omeškania priznaný platobným rozkazom 9Cb/1832/96. Rovnako ako *res iudicata* súd posúdil žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % z tých istých faktúr a rovnakých súm tak, ako to vyplýva z druhého výroku tohto uznesenia. Predmetom konania uplatneným pôvodne v konaní 18Rob/1357/96 preto ďalej zostal len nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 447.770,00 Sk od 11.11.1995 do zaplatenia a zo sumy 86.513,00 Sk od 31.03.1996 do zaplatenia.

12. Rovnako súd prvej inštancie dospel k záveru, že prekážku *res iudicata* je potrebné aplikovať aj na konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 3Cb/4/2008 (17Rob/1361/96), v ktorom si žalobca uplatnil kapitalizovaný úrok z omeškania podľa faktúry č. 96699 zo dňa 20.10.1996 v sume 99.997,- Sk z rovnakých vyššie uvedených faktúr (odsek 10 odôvodnenia) za obdobie od 01.04.1996 do 31.10.1996. Aj v tomto prípade je však nárok žalobcu v uvedenom rozsahu subsumovaný pod úrok z omeškania priznaný právoplatným platobným rozkazom 9Cb/1832/96. Súd preto konštatoval, že predmetom konania, o ktorom bude ďalej konať, zostal nárok žalobcu (uplatnený pôvodne v konaní sp. zn. 17Rob/1361/96) na zaplatenie zmluvnej pokuty 1% za každý deň omeškania zo sumy 4.226,- Sk od 01.12.1992 do zaplatenia, zo sumy 1.117,- Sk od 01.12.1992 do zaplatenia, zo sumy 148.251,- Sk od 01.12.1992 do zaplatenia, zo sumy 941,- Sk od 01.12.1992 do zaplatenia, zo sumy 1.326,- Sk od

01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 5.441,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 510,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 648.791,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 3.316,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 816,- Sk od 08.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 50.400,- Sk od 30.04.1993 do zaplataenia, zo sumy 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplataenia, zo sumy 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplataenia s zo sumy 99.997,- Sk od 31.10.1996 do zaplataenia.

13. Záverom sa súd prvej inštancie s poukazom na § 53 ods. 1 a 2 C. s. p. vyjadril k námietke zaujatosti vznesenej žalobcom proti sudkyňi JUDr. Gabriele Várhalíkovej s tým, že na túto námietku neprihliadal a nadriadenému súdu ju nepredkladal okrem iného aj z dôvodu, že išlo o opakovanú námietku zaujatosti podanú z toho istého dôvodu, o ktorej už nadriadený súd rozhodol uznesením sp. zn. 1Ndob/22/2014 zo dňa 12.12.2014 tak, že namietanú sudkyňu nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008.

14. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré následne, v lehote na podanie odvolania dvakrát doplnil. Ako prílohu k odvolaniu predložil Dohodu o uznaní dlhu a spôsobe jeho zaplataenia zo dňa 27.02.1996, Dohodu /pokus o zmier/ zo dňa 07.08.1996 a Dohodu o uznaní dlhu a spôsobe jeho zaplataenia zo dňa 06.11.1996. Uviedol, že súd extrémne porušil právo na spravodlivý a nestranný proces, nezistil skutkový stav veci, nevykonal riadne dokazovanie, nevysvetlil, prečo odmietol všetky dôkazné návrhy žalobcu, na základe čoho sú jeho právne závery neúplné, nesprávne a nepreskúmateľné. Súd rozhodol iba o časti predmetu konania jeho zastavením, bez toho, aby s tým oboznámil žalobcu a dal mu možnosť uviesť ďalšie tvrdenia a dôkazy. Súd neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a neuviedol ani svoje predbežné právne posúdenie v zmysle § 181 ods. 2 C. s. p. Žalobca podal odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ C. s. p. a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, že konanie vedené pod sp. zn. 4Cb/1/2008 a 3Cb/4/2008 je potrebné uznesením zastaviť a rozhodnúť, že platobné rozkazy sp. zn. 18Rob/1357/96 zo dňa 01.08.1997 a sp. zn. 17Rob/1361/96 zo dňa 27.06.1997 sa dňom 01.08.1997 stali právoplatnými a vykonateľnými exekučnými titulmi, ktoré boli dňa 11.07.1997 a 14.07.1997 riadnym a účinným spôsobom doručené žalovanému.

15. Žalobca uviedol, že už samotná žaloba zo dňa 16.02.2007 na zrušenie oboch platobných rozkazov bola ničotným paaktom, o ktorom Krajský súd v Košiciach vôbec nemal právomoc rozhodovať, pretože žalovaný ako svoj posledný legálny opravný prostriedok proti predmetným (trom) platobným rozkazom uplatnil návrh na obnovu konania zo dňa 10.06.1999, s ktorým však neuspel, nakoľko jeho návrh bol dňa 29.11.2006 právoplatne zamietnutý uznesením NS SR sp. zn. 1Obo/223/2005.

16. Ďalej žalobca namietal záver súdu týkajúci sa doručovania oboch platobných rozkazov, pričom zastával názor, že táto otázka bola právoplatne vyriešená rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/04 zo dňa 24.08.2005, ktorý vo výroku uviedol, že štatutárny orgán obce Holčikovce, starosta X. S. V., predmetný platobný rozkaz sp. zn. 17Rob/1361/96 zo dňa 27.06.1997 riadne prevzal dňa 14.07.1997, nepodal odpor a neoznámil jeho doručenie zastupiteľstvu a tak spôsobil škodu. Uvedeným bola táto kľúčová otázka podľa žalobcu definitívne vyriešená, v súvislosti s čím v odvolaní poukázal aj na princíp právneho štátu a právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď pričom nerešpektovanie tohto princípu, pokiaľ súd svoj záver nevie rozumne a objektívne odôvodniť, je ústavne neudržateľné. Súd prvej inštancie bol povinný túto res iudicata vec prevziať, čo však opomenul, čím odignoroval judikatúru súdov vyšších inštancií vrátane súdu ústavného v otázke viazanosti súdu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní (poukázal na rozhodnutia Ústavného a dovolacieho súdu vo veciach sp. zn. II. 349/2009, I. ÚS 564/2012, I. ÚS 269/2011, Pls 2/1976, Cpj 35/1978, 2Cz 16/1992, 3Cdo 101/2012 a ďalšie). Podľa žalobcu súd stále nemá splnenú procesnú povinnosť rozhodnúť o tom, či odpory žalovaného boli podané včas a aj preto možno napadnuté uznesenie považovať za predčasné a nesprávne. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca tvrdil, že konkludentný spôsob preberania zásielok p. Sabolovou bol v rozhodnom období bežný, a takto p. I. prevzala tisíce zásielok

určených pre obec H., resp. pre starostu obce, vrátane zásielok určených do vlastných rúk. V súvislosti s riadnym a účinným doručovaním zásielok do vlastných rúk žalobca poukázal na niekoľko rozhodnutí, na ktoré podľa jeho názoru krajský súd opomenul prihliadnuť (uznesenie NS ČR sp. zn. 29Cdo/3555/2008 zo dňa 13.04.2010, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29Odo/12/2001 zo dňa 18.02.2004 a ďalšie). Podľa názoru žalobcu likvidáciu platobných rozkazov sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 9Cb/1832/96 nariadil dňa 27.03.2008 minister H. a dňa 15.10.2008 sudca Hrib (ktorého žalobca označil ako vazala ministra H.) tajne po 11 rokoch opätovne vytlačil oba platobné rozkazy, napriek tomu, že boli právoplatné dňom 01.08.1997 a tajne ich odoslal žalovanému, aby mohol proti nim podať odpor. Žalobca dodal, že je síce pravdou, že vyznačenie doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom rozkaze ešte samo o sebe neznamená, že dané súdne rozhodnutie je právoplatné, pretože právoplatnosť nastáva až kumulatívnym splnením dvoch podmienok - riadne doručenie platobného rozkazu do vlastných rúk odporcu a márne uplynutie lehoty na podanie odporu. V prejednávanej veci však bolo podľa žalobcu preukázané (viď vyššie uvedený trestný rozsudok), že štatutár žalovaného platobný rozkaz prevzal a odpor proti nemu nepodal včas.

17. Pôsobeniu ministra H. žalobca venoval značnú časť svojho odvolania ako aj jeho doplnení, pričom uviedol, že od jeho zásahu do justície sa začali nabaľovať zločinné excesy. Uviedol, že 27.03.2008 p. H. prehlásil, že podozrivé exekúcie Holčíkoviec preverí a pokiaľ sa potvrdia podozrenia, bude konať rýchlo a dôrazne (exekúcia). Tento zásah do oboch platobných rozkazov a oboch exekúcií je podľa žalobcu preukázaný excesmi Krajského súdu v Košiciach počas rokov 2007 - 2008, pričom obdobie rokov 2008 - 2018 bolo obdobím, kedy sa krajský súd usiloval naplniť tlak a príkazy ministra H. a uviesť ich do praxe, práve zlikvidovaním oboch platobných rozkazov ako exekučných titulov. Súčasný senát konajúci v predmetnom spore má tak od p. H. a sudcu Hriba úlohu zahľadiť stopy po ich excesoch a dolikvidovať oba exekučné tituly (platobné rozkazy). Rozsiahlosť ignorácie povinnosti súdu zistiť skutkový stav veci sa podľa žalobcu prejavuje posadnutosťou opomíňať skutkové tvrdenia a dôkazy ním navrhované, aby zločiny harabinizmu nevyplávali na povrch. V právnom poriadku Slovenskej republiky totiž neexistuje právny predpis, ktorý by dlžníkovi umožňoval po využití všetkých mimoriadnych opravných prostriedkov (návrhu na obnovu konania) podať si akýsi podivný a neústavný extramimoriadny opravný prostriedok označený ako „žaloba o zrušenie právoplatného exekučného titulu“, ktorá je protiprávna, neústavná a zmaťočná.

18. Žalobca namietal, že neexistuje žiadna zhoda medzi platobnými rozkazmi sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 9Cb/1832/96. Vo veci 9Cb súd rozhodoval na základe Dohody o uznaní dlhu a spôsobu jeho zaplatenia zo dňa 27.02.1996, na základe ktorej právoplatne prisúdil žalobcovi istinu pohľadávky v celkovej sume 865.135,- Sk (1.309.905,- Sk mínus 444.770,- Sk) a úroky z omeškania vo výške 0,5 %. Nakoľko však súd neuviedol, či ide o úrok denný, ako tomu bolo vo veci 18Rob/1357/96, alebo o úrok ročný, zakladá uvedená formulácia v otázke príslušnosti neplatnosť takto stanoveného úroku, nakoľko nie je špecifikované, o aký úrok sa jedná (ročný, mesačný, týždenný). Súd navyše opomenul aj skutočnosť, že totožné nie sú ani právne tituly, na základe ktorých súd vydal svoje rozhodnutia zo dňa 21.10.1997 a 01.07.1997, nakoľko Dohoda z 27.02.1996 uvádza pre prípad neuhradenia dlžníkovho záväzku v sume 1.309.905,- Sk, ktorý dlžník uznal, zmluvnú pokutu vo výške 0,5 % za každý deň omeškania. Pretože dlžník ignoroval svoje záväzky, bola dňa 07.08.1996 uzavretá druhá Dohoda, kde sa dlžník zaviazal uhradiť svoj dlh v celkovej sume 1.396.418,- Sk. V tejto dohode bol pre prípad neuhradenia záväzku dohodnutý zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že ide o dva celkom odlišné právne tituly, na základe ktorých boli vydané dve rôzne rozhodnutia, pričom nejde o totožné rozhodnutia ani čo do ich obsahu - rozsahu záväzku dlžníka, sumy, ku ktorej úhrade bol dlžník súdom zaviazaný. Dohoda zo dňa 27.02.1996 predstavovala kumulatívnu nováciu pôvodného záväzku dlžníka, ktorý svoj záväzok ešte v roku 1995 písomne uznal voči pôvodnému veriteľovi (Imova Sabinov, a.s.) a nakoľko nedošlo k úhrade ani jednej zo splátok bola uzatvorená nová dohoda zo dňa 07.08.1996, ktorá znamenala ďalšiu kumulatívnu nováciu záväzku dlžníka, pričom dlžník neuhradil nič ani z tejto druhej dohody, avšak v tomto prípade kumulatívna novácia neznamenala zánik pôvodného záväzku, ale k pôvodnému záväzku pribudol ešte jeden - z dohody zo dňa 07.08.1996.

19. Na príklade súm a/ 4.226,- Sk, b/ 148.251,- Sk a c/ 648.791,- Sk žalobca poukázal na odlišnosti v oboch platobných rozkazoch. V platobnom rozkaze sp. zn. 18Rob/1357/97 súd zaviazal odporcu k úhrade zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % za každý deň omeškania až do zaplatenia istiny, čo číselne v období od 01.12.1992 do 30.11.2018 činí sumu a/ 500.523,70 Sk, b/ 7.034.509,95 Sk a c/ 30.785.132,95 Sk. Vo veci sp. zn. 9Cb/1832/96 súd zaviazal žalovaného výlučne k úhrade úroku vo výške 0,5 % bez bližšej špecifikácie, čo ročne predstavuje sumu a/ od 01.12.1992 - 21,13 Sk a do 30.11.2018 - 549,38 Sk; b/ od 01.12.1992 - 741,25 Sk a do 30.11.2018 - 19.272,50 Sk a c/ od 01.12.1992 - 3.243,95 Sk a do 30.11.2018 - 84.342,70 Sk. Z uvedeného podľa žalobcu opätovne vyplýva, že ani v jednom bode nie sú a ani nikdy neboli označené 3 platobné rozkazy totožné a záver súdu o ich totožnosti je vyfabulovaný.

20. V doplnení odvolania sa žalobca opätovne zaoberal pôsobením p. H. (harabinizmus) a poukázal na (podľa jeho tvrdení) „škandály“, dlhy a kauzy obce Holčikovce a jej starostu. Napokon dodal, že pri riešení právnych otázok, od ktorých záviselo rozhodnutie súdu prvej inštancie, sa tento odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe ústavného ako aj dovolacieho súdu, kde žalobca najmä v súvislosti s vykonaným dokazovaním a zásadami k nemu sa viažúcimi, v súvislosti s vykonateľnosťou exekučného titulu, či otázkou viazanosti súdu skorším posúdením kľúčovej prejudiciálnej otázky poukázal na viaceré rozhodnutia, či už Ústavného súdu SR alebo NS SR.

21. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý odvolanie označil za nedôvodné a judikáty, na ktoré žalobca odkazoval, označil za nie smerodajné pre rozhodnutie v posudzovanej veci. S odkazom na príslušné ustanovenia týkajúce sa problematiky doručovania písomností (§48 ods. 1 O. s. p., § 174 ods. 2 O. s. p. a príslušné ustanovenia poštového zákona) žalovaný uviedol, že krajský súd v tomto smere správne zistil, že v dňoch 11.07.1997 a 14.07.1997 nedošlo k doručeniu predmetných platobných rozkazov s účinkami riadneho doručenia, nakoľko ich prevzala osoba, ktorá na to nebola oprávnená - p. I. K tvrdeniam žalobcu, ktorými popieral zrušenie sporných platobných rozkazov, žalovaný uviedol, že tieto boli v súlade so zákonom, na základe včas podaných odporov zrušené, čo bolo potvrdené aj uznesením NS SR sp. zn. 2Obo/40/2009 zo dňa 27.05.2009 a sp. zn. 1ObdoV/36/2009 zo dňa 17.12.2009. Napokon tomu, že platobné rozkazy boli dôvodne zrušené, nasvedčuje aj skutočnosť, že neboli prevzaté oprávnenou osobou. K čiastočnému zastaveniu konania a námietkam žalobcu s tým súvisiacim žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol správne, pretože žalobca si svoj nárok v danej časti uplatnil duplicitne, nakoľko o ňom už bolo rozhodnuté platobným rozkazom vo veci vedenej pod sp. zn. 9Cb/1832/1996. Vo vzťahu k trestnému konaniu vedenému pred Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1T/197/2004 žalovaný dodal, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu z dôvodu, že trestný rozsudok neriešil žiadnu prejudiciálnu otázku významnú pre vzťah medzi žalobcom a žalovaným. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

22. K vyjadreniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca, ktorý v podstatnej miere zopakoval svoje tvrdenia uvedené v odvolaní a jeho doplneniach a opätovne sa vyjadril k povinnosti súdu riadiť sa judikatúrou vyšších súdov, k otázke viazanosti súdu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, či k nemožnosti zrušenia právoplatného platobného rozkazu, v súvislosti s čím poukázal na ďalšie, podľa jeho názoru, na vec sa vzťahujúce rozhodnutia (napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 2630/2015 zo dňa 29.10.2015) ako aj na judikatúru týkajúcu sa konkludentného preberania zásielok.

23. K replike žalobcu podal žalovaný dupliku, v ktorej však v porovnaní s predchádzajúcim vyjadrením neuviedol žiadne nové, pre vec podstatné argumenty.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súdu odvolací prejednal odvolanie žalobcu podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. a contrario a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Predmetom odvolacieho prieskumu je predovšetkým námietka odvolateľa týkajúca sa nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania v časti, ako to vyplýva z výroku II napadnutého uznesenia (viď ods. 1 odôvodnenia), keď súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu dospel k nesprávnemu záveru o zhode medzi platobnými rozkazmi sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 9Cb/1832/96 a platobný rozkaz sp. zn. 9Cb/1832/96 zo dňa 21.10.1997 považoval za prekážku res iudicata nielen vo vzťahu ku konaniu pôvodne vedenému pod sp. z. 18Rob/1357/96, resp. 4Cb/1/2008, ale aj vo vzťahu ku konaniu pôvodne vedenému pod sp. zn. 17Rob/1361/96, resp. 3Cb/4/2008 tak, ako to vyplýva z ods. 9 až 12 odôvodnenia tohto uznesenia.

27. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a skutkový stav ním zistený a uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia považuje za dostatočný, v súlade s obsahom spisového materiálu a odôvodňujúci prezentované závery o potrebe zastavenia konania v časti uvedenej vo výroku II. Z dôvodu obtiažnosti veci a pre dôkladné objasnenie dôvodov vedúcich k tomuto záveru však odvolací súd považuje za potrebné, napriek stotožneniu sa s dôvodmi napadnutého uznesenia, doplniť na zdôraznenie jeho správnosti skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu v prípade jednotlivých žalobcom uplatnených nárokov.

28. Odvolací súd na základe uvedenej námietky žalobcu preskúmal obsah spisu a jeho prílohy (sp. zn. 4Cb/1/2008, 3Cb/4/2008 a 9Cb/1832/96) za účelom posúdenia, či platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 zo dňa 21.10.1997 skutočne predstavuje prekážku res iudicata vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobcom v ostatných dvoch konaniach. Zo spisu, resp. platobného rozkazu č. k. 9Cb/1832/96-34 zo dňa 21.10.1997 vyplýva, že Krajský súd v Košiciach, na základe návrhu žalobcu zo dňa 09.09.1996 a po jeho čiastočnom späťvzati zo dňa 28.04.1997 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu
a/ 4.226,- Sk s 0,5 % úrokmi od 26.08.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 97220/d zo dňa 12.08.1992,
b/ sumu 1.117,- Sk s 0,5 % úrokmi od 31.08.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 100220/d zo dňa 17.08.1992,
c/ sumu 148.251,- Sk s 0,5 % úrokmi od 29.09.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 113220 zo dňa 15.09.1992,
d/ sumu 941,- Sk s 0,5 % úrokmi od 26.10.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 122220/d zo dňa 13.10.1992,
e/ sumu 1.326,- Sk s 0,5 % úrokmi od 03.11.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 129220/d zo dňa 21.10.1992,
f/ sumu 5.441,- Sk s 0,5 % úrokmi od 17.11.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 135220/d zo dňa 04.11.1992,
g/ sumu 510,- Sk s 0,5 % úrokmi od 27.11.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 139220/d zo dňa 14.11.1992,
h/ sumu 648.791,- Sk s 0,5 % úrokmi od 10.12.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 144220 zo dňa 27.11.1992,
i/ sumu 3.316,- Sk s 0,5 % úrokmi od 14.12.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 149220/d, zo dňa 01.12.1992,
j/ sumu 816,- Sk s 0,5 % úrokmi od 21.12.1992 do zaplatenia na základe faktúry č. 150/220/d zo dňa 08.12.1992,
k/ sumu 50.400,- Sk s 0,5 % úrokmi od 14.05.1993 do zaplatenia na základe faktúry č. 6/93-mon. zo dňa 30.04.1993 a trovy konania.

Predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.1997. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca si návrhom uplatnil nárok na zaplatenie uvedených súm s zmluvnou pokutou 0,5 % za každý deň omeškania a súd mu namiesto zmluvnej pokuty priznal úrok z omeškania, proti čomu však žalobca nič nenamietal, platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným, nakoľko bol účinne doručený žalovanému do vlastných rúk, čo žalobca popieral v návrhu na zrušenie platobného rozkazu, ktorý bol však z uvedeného dôvodu bezpredmetný. Žalobca v konaní predložil taktiež faktúru č. 25/P/95 zo dňa

28.10.1995 znejúcu na sumu 444.770,- Sk, ktorá má predstavovať vyúčtovanie úrokov z omeškania z jednotlivých vyššie uvedených faktúr za obdobie od splatnosti jednotlivých faktúr do 30.09.1995, ktorej zaplataenie spolu so zmluvnou pokutou, resp. úrokom z omeškania v konaní sp. zn. 9Cb/1832/96 nepožadoval z dôvodu, že sumu 300.000,- Sk z tejto faktúry už žaloval v inom konaní a v časti sumy 144.700,- Sk spolu s príslušenstvom vzal svoj návrh späť. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v platobnom rozkaze sa neuvádza, či ide o úrok denný, ročný, mesačný a podobne, odvolací súd poukazuje na to, že pri takejto formulácii sa má za to, že ide o úrok ročný.

29. Zo spisu vedeného pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodne vedený ako 18Rob/1357/96) odvolací súd zistil, že návrhom na začatie konania zo dňa 01.11.1996 sa žalobca na základe faktúry č. 96599 zo dňa 20.03.1996, splatnej dňa 31.03.1996, domáhal zaplataenia sumy 86.513,- Sk so zmluvným úrokom z omeškania 0,5 % za každý deň omeškania z čiastky 4.226,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 1.117,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 148.251,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 941,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 1.326,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 5.441,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 510,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 648.791,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 3.316,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 816,- Sk od 08.12.1992 do zaplataenia, z čiastky 50.400,- Sk od 30.04.1993 do zaplataenia, ako aj z čiastky 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplataenia a z čiastky 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplataenia. Suma 86.513,- Sk mala pritom podľa obsahu faktúry predstavovať vyúčtovaný zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,05 % za omeškanie s úhradou faktúr uvedených v odseku 28 písm. a/ až k/, za obdobie od 01.10.1995 až 31.03.1996. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie však dospel k záveru, že žalobca nie je oprávnený v prvom rade požadovať zaplataenie samotnej sumy 86.513,- Sk, pretože na zaplataenie úrokov z omeškania za obdobie od 01.10.1995 do 31.03.1996 (ktoré táto suma predstavuje) už bol žalovaný zaviazaný platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96, čomu nasvedčuje znenie výroku tohto platobného rozkazu, ukladajúceho povinnosť zaplataiť úroky z omeškania od roku 1992, resp. 1993 až do zaplataenia, čo zahŕňa aj vymedzené obdobie rokov 1995-1996. V druhom rade nie je žalobca oprávnený opätovne požadovať ani zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,5 % z tých istých faktúr a rovnakých súm ako v prípade platobného rozkazu sp. zn. 9Co/1832/96 - ods. 28 písm. a/ až k/. Vo zvyšku (uplatnený úrok z omeškania zo sumy 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplataenia a zo sumy 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplataenia) konanie zastavené nebolo a tento nárok ostáva naďalej predmetom konania, pretože v tejto časti neexistuje prekážka res iudicata.

30. Napokon si žalobca návrhom zo dňa 25.11.1996, vedenom pod sp. zn. 3Cb/4/2008 (pôvodne 17Rob/1361/96) uplatnil nárok na zaplataenie sumy 99.997,- Sk spolu so zmluvnou pokutou 1 % za každý deň omeškania zo sumy 4.226,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 1.117,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 148.251,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 941,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 1.326,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 5.441,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 510,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 648.791,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 3.316,- Sk od 01.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 816,- Sk od 08.12.1992 do zaplataenia, zo sumy 50.400,- Sk od 30.04.1993 do zaplataenia, zo sumy 444.770,- Sk od 11.11.1995 do zaplataenia, zo sumy 86.513,- Sk od 31.03.1996 do zaplataenia a zo sumy 99.997,- Sk od 31.10.1996 do zaplataenia. Aj v tomto prípade však odvolací súd konštatuje, že nárok žalobcu na zaplataenie sumy 99.997,- Sk je neoprávnený, pretože z faktúry č. 96699 zo dňa 20.10.1996, splatnej dňa 31.10.1996 vyplýva, že táto suma predstavuje vyúčtovanie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,05 % v súvislosti s ďalším omeškaním s úhradou faktúr uvedených v ods. 28 písm. a/ až k/ odôvodnenia tohto uznesenia, a to za nasledujúce obdobie od 01.04.1996 do 31.10.1996, za ktoré však žalobcovi úrok z omeškania už priznaný bol platobným rozkazom sp. zn. 9Co/1832/96 („až do zaplataenia“). Vo zvyšnej časti nároku uplatneného v tomto konaní nebola preukázaná existencia prekážky res iudicata.

31. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal okolnosti týkajúce sa doručovania platobných rozkazov v konaniach sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 17Rob/1361/96 odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa síce touto otázkou zaoberal, ale pre toto štádium konania táto skutočnosť nie je relevantná a touto otázkou bude dôvodné sa zaoberať až v rozhodnutí vo veci samej - o zvyšku nároku žalobcu, ktorý v zmysle vyššie uvedeného ostal predmetom konania.

32. Čo sa týka výroku č. I. napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, v tomto smere žalobca v odvolaní neuviedol žiadne námietky, preto ho odvolací súd bez ďalšieho potvrdil.

33. S poukazom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu za nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. potvrdil.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

